

SINTE MARGRIET

Sinte Margriet
danste en liet
het zonnetje 's ochtends schijnen.
Maar noenklok werd ze boos en bits.
De zon stak in haar bolle brits
en moest voor straf verdwijnen.
Griet reed op een bezem naar 't woelige west.
Zij sleurde van nijd uit dat romm'lige nest
reusachtige wolkengordijnen.
Die spande ze fluks voor 't gezicht van de zon.
De stakkerd werd bleek van verdriet en begon
eerst zachtjes te huilen.
Hij hilde al harder. De tranenvloed plaste
omlaag tot het plensde en tuitte en saste.
De menschen op straat moesten schuilen.
En 's avonds haalde Margriet strijk en zet
de wind ook nog uit zijn zomersche bed
en stookte hem op,
met een schreeuw en een schop,
tot hij loeide van woede om haar streken.
Maar nog niet voldaan
vloog ze 's nachts op het weifelend weerglas aan
en draaide de wijzer totdat die bleef staan,
op regen en wind, voor zes weken.

JAN H. DE GROOT